

מראי מקומות - ביצה

יז:

שכ' דדעת הרי"ף לא נראה כן, שהרי הביא הרי"ף המשנה כצורתה, ומזה משמע דאי"צ אלא תבשיל א', וע"ש עוד שהאריך הרשב"א להביא ראיות לשי' הרי"ף בזה, דאי"צ אלא תבשיל א', אף אם רוצה לאפות.

ו. וב"ה אומרים כלים מלפני השבת פרש"י דמה דנקט שבת רבותא אשמעי' לב"ה, דאפי' בשבת שרו באדם. וע' בצל"ח שהביא מש"כ היש"ש (י"ט) דחיוב הוא לטבול בשבת, כדי ליכנס טהור לרגל. והעיר הצל"ח דהא לשון הגמ' בר"ה הוא דחייב אדם לטהר עצמו ברגל, וא"כ משמע דהחיוב הוא לטהר עצמו ברגל ממש. וע"ש שדייק מדברי הרמב"ם דבאמת חייב לטהר עצמו קודם הרגל. וע"ש שרוצה לתלות הנדון במח' האמוראים בחגיגה אי אמרי' דכל הימים תשלומין דראשון, ועיקר החיוב הוא בראשון, וא"כ חייב לטהר עצמו קודם ראשון, אבל למ"ד דאף אם לא חזי בראשון חזי בשני, שפיר י"ל דיכול לטהר עצמו בתוך הרגל, ולזה כ' רש"י דלרבותא קאמר.

ז. וב"ה אומרים כלים מלפני השבת ע' ברא"ש (סי' י"ב) שהעיר אהא דהרי"ף האריך לפרש משנה זו, אע"פ שאינו נוגע לדינא, כיון דאין לנו טומאה וטהרה. עוד העיר אהא דלא כ' טעמא דרבה דשמא יעבירונו. וכ' הרא"ש דבאמת קיי"ל כרבה, וכמו בשופר, וכו', ויוצא נפק"מ לדינא לענין טבילת כלים חדשים, דלטעמים אחרים, לא שייכי להא דטבילת כלים חדשים, ויהי' מותר ביו"ט לטבול כלים חדשים, אבל לפי טעמא דרבה יהי' אסור.

ח. דכ"ע כלי בשבת לא, מ"ט העיר הפני יהושע, הא דלא הק' כן בשבת, דאמרי' דאין מטבילין את הכלים, היינו משום דהגמ' שם ידעה דטעמא משום מתקן, דקתני לה בהדי אין מערבין, וכו', דהוי כמתקן. אלא דהכא הי' ק' לי', דכיון דב"ה התירו לאדם לטבול, משמע דלא ס"ל להא דמתקן, וא"כ שפיר פריך מ"ט לא.

א. ואם רצה לאכול את עירובו הרשות בידו כ' הצל"ח דלפי טעמי' דר' אשי (לעיל טו:) דעירוב תבשילין הוא כדי שיאמרו דצרכי שבת אין נעשין ביו"ט, ופרש"י דאינו אלא כגומר והולך, א"כ הי' מקום לומר דהיינו כשבאמת נשאר העירוב קיים ואוכל ממנו בשבת, וא"כ כל מה שבשיל ביו"ט הוי בתורת גומר, אבל אם נאכל העירוב קודם שבת, חזינו למפרע שכל מה שבשיל ביו"ט לא הי' כגומר, שהרי אין לו בשבת אלא מה שהכין ביו"ט, קמ"ל התנא דכיון דבשעת הבישול הי' בהיתר, שהרי אז הי' העירוב קיים, רשאי שוב לאכלו.

ב. ובלבד שלא יערים ע' במנחת שלמה שנתקשה בזה, על מי הוא מערים, הרי הוא יודע האמת דאסור לבשל בשביל שבת. וכ' דאולי כיון שיכולים אחרים לחשוב דעושה כן לשבת, הרי זה חשיב הערמה ואסור, אבל אין משמע כן בגמ', והניח בצ"ע.

ג. חנני' אומר וכו' כ' המנחת שלמה להסתפק, לפי חנני' אליבא דב"ש, האם צריך ב' תבשילין, או תבשיל א' עם פת וחמין סגי, וכ' דמסתימת הסוגיא משמע דבכל מקום בעי ב' תבשילין. עוד כ' להסתפק אם רק הטמין אם מועיל להתיר הטמנה. וגם כ' להסתפק אם הטמנת מים מהני נמי להטמנת תבשילין, וצ"ע בכל זה.

ד. המעשר פירותיו בשבת בשוגג יאכל במזיד לא יאכל ע' בראש יוסף שהביא מה שצידד התוס' יו"ט לומר דדין מעשר פירותיו בשבת ודין מבשל בשבת דין א' להם, וע"ש שהאריך הראש יוסף בפרטי דינים בזה.

ה. הלכתא כתנא דידן ואליבא דב"ה ע' תוס' שהביאו מר"ת דכל מה דאמרי' דלב"ה אי"צ אלא תבשיל א', זהו רק אם אינו רוצה אלא לבשל, אבל אם רוצה לאפות ג"כ, צריך פת כדי להתירו. אולם ע' ברשב"א